

Γέρων Ελισαίος Σιμωνοπετρίτης: « Κάτι παράδοξον συμβαίνει στο τρέχον έτος μεταξύ ουρανού και γης ».

Γέροντας Ελισαίος, Καθηγούμενος Ι. Μ. Σίμωνος Πέτρας.

Από αγάπη και φιλαδελφία, όχι ως ειδήμων, υπακούοντας στην από 23η Νοεμβρίου 2019 γραπτή πρόσκλησι του λίαν αγαπητού μου Γέροντος Εφραίμ, του και Καθηγουμένου της Ι.Μονής Βατοπαιδίου, βρίσκομαι ενώπιόν Σας απόψε στην πολυπληθή αυτή εκδήλωσι προς τιμήν του οσίου Πατρός μας Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού. Η επιστολή-πρόσκλησις ορίζει ότι «εξηκονταετηρίδος ήδη διαδραμούσης από της εκδημίας του εν Αγίω Όρει ασκητικούς κατορθώμασι και οσιότητι βίου διαλάμψαντος Ιωσήφ του Ησυχαστού, του και πνευματικού γενάρχου της ταπεινής ημών Βατοπαιδινής αδελφότητος –πνευματικούς χαρίσμασι πεποικιλμένου ως καρπού της διά βίου διαπρεπείας του- η καθ' ημάς Ιερά Μονή εξέδωσε απάσας τας επιστολάς και τα ποιήματα του αιιδίμου Γέροντος εν μια επετειακή εκδόσει. Εσχάτως δε το πλήρωμα της Εκκλησίας επληροφορήθη περί της παρρησιαστικής παραστάσεώς του ενώπιον του Κυρίου διά της εξηγγελθείσης παρά της Αυτού Θειοτάτης Παναγιότητος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου επικειμένης αγιοκατατάξεώς του παρά της Ι. Συνόδου της Μητρός Εκκλησίας» και καλεί την ταπεινότητά μου να παρουσιάσω την έκδοσιν αυτή ενώπιόν σας.

Ευχαριστώ για την πρόσκλησι και την εν αγάπη εμπιστοσύνη του Γέροντος. Τον δισταγμό μου να ανταποκριθώ στο αίτημα αυτό ανεπλήρωσαν η χαρά και η μεγίστη ευλογία, αφ' ενός της αναγραφής εις το Αγιολόγιον και καθιερώσεως της μνήμης τόσων αγιορειτών νέων αγίων, των οσίων Σωφρονίου και Ιερωνύμου ήδη καθιερωθέντων, των λοιπών επικειμένων, αφ' ετέρου η συγκίνησης της εντρύφσεως και πάλιν εις τον ευώδη λειμώνα των ελκυστικών επιστολών και των συμμεωνιθεολογικών ποιημάτων του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστού.

Κάτι παράδοξον συμβαίνει στο τρέχον έτος μεταξύ ουρανού και γης. Ένας νικηφόρος πόλεμος, μία ανακωχή ειρήνης ή μία ανταλλαγή λύτρων; Φέτος άνδρες οσιότητι βίου διακριθέντες κατέρχονται τρόπον τινά από τον ουρανό και άγιοι αναχωρούν, με επιστέγασμα την οσιακή κοίμησι και πάνδημη κηδεία του τελευταίου υποτακτικού του Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού, του οσιωθέντος Γ. Εφραίμ του Φιλοθείτου και Αριζονίτου, του πλουτίσαντος το Άγιον Όρος με ασκητικά κατορθώματα και πνευματικά έκγονα και αποστολικώς μεταδώσαντος την αυθεντική αγιορειτική παράδοσι στην Αμερική, όπου γέννησε, με την βαθιά ρίζα του Γ. Ιωσήφ, σχεδόν ένα νέο Άγιον Όρος στην «σύγχρονη», ως χαρακτηρίζεται, «Βαβυλώνα των εθνών».

Επανέρχομαι όμως στην παρουσίασι: Η παρούσα δεν αντικαθιστά εκείνην του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσού κ. Αθανασίου, που έγινε στην Αθήνα και είναι εξαιρετική, εύληπτη και αυθεντική -την συνιστώ να την δήτε ή να την ακούσετε-, αλλά ακολουθεί εκείνην και της είναι παραπληρωματική.

Έχομε λοιπόν στα χέρια μας μία φροντισμένη, εξαιρετική και άρτια από πάσης απόψεως έκδοσι, κριτική θα λέγαμε, της Ι.Μονής Βατοπαιδίουτών εκατόν τριάκοντα τριών γλυκυφθόγγων επιστολών -ακούμε ότι έπονται και άλλες- και δέκα εξαισίων ποιημάτων της ερήμου, επί τη συμπληρώσει εξήντα χρόνων από την οσιακήν κοίμησιν του Γέροντος, η οποία έκδοσις εντάσσεται στην σειρά Ψυχωφελή Βατοπαιδινά υπ' αρ. 23, από το αρχείο της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου και καλύπτει 525 σελίδες, με ικανό και εντυπωσιακό φωτογραφικό υλικό.

Η έκδοσις ανοίγει με το γράμμα της Αυτού Θειο-τάτης Παναγιότητος του Οικουμενικού Πατριάρχου, διά του οποίου Ούτος επευλογεί την έκδοσιν του επετειακού τόμου και συγχαίρει την Ι.Μονήν για την ωραία πρωτοβουλία, «η οποία καθιστά, ως γράφει ο Παναγιώτατος, τας μεγίστης σοφίας πνευματικής, εμπειρικής θεολογίας, θεογνωσίας και

ανθρωπογνωσίας, επιστολάς του χαρισματικού ασκητού και πνευματικού γενάρχου της καθ' Υμάς Αδελφότητα, δηλαδή της Βατοπαιδινής, προσβασίμους εις κάθε ενδιαφέροντα».

Ακολουθεί ο Πρόλογος του Σεβασμιωτάτου αγίου Λεμεσού, όπου σημειώνεται ότι «η ωφέλεια που θα προκύψει από την μελέτη των επιστολών αυτών του μακαρίου Πατρός μας είναι ανυπολόγιστη, γιατί αφορά την εν Χριστώ πνευματική ζωή των αναγνωστών, που έχει αιώνιες διαστάσεις» και ακόμη ότι «πέρασαν ήδη εξήντα χρόνια από την μακαρία κοίμησή του και όμως ο «Παππούς» μας παραμένει για μας τα πνευματικά έγκονά του η παρηγοριά και το καύχημά μας, που ταυτόχρονα μας παρωθεί στην μίμηση της αγίας ζωής του και στην αίσθηση της ευθύνης μας να φυλάξουμε τις διδαχές του και όσα διά των Γερόντων μας μας παρέδωσαν σαν κληρονομιά άφθαρτη και πολύτιμη μέσα από την εμπειρία και τα πνευματοκίνητα βιώματά του». Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος μας προτρέπει να εντρυφήσωμε στα ιερά αυτά κείμενα του μακαρίου οσίου, σαν σε αυτά των μεγάλων αββάδων του Γεροντικού.

Έπεται στην σελ. 13 η εκτενής, ελκυστική άμα θεολογική και μυσταγωγική, θα έλεγα, Εισαγωγή του Γέροντος Εφραίμ, η οποία με χαρακτηριστικούς υπότιτλους παρουσιάζει την θεοφώτιστη πορεία και θεοφανή βιοτή του οσίου Γ. Ιωσήφ, εν πολλοίς διευκρινίζει το περιεχόμενο, την ιστορία και τους παραλήπτες των επιστολών και μας εισάγει στο φρόνημα και το πνεύμα του οσίου.

Θα επανέλθωμε όμως στο θέμα της Εισαγωγής, απ' όπου θα αντλήσωμε αξιόλογα αποσπάσματα.

Συνεχίζοντας στην σελ. 67 βρίσκομε το χρήσιμο εκδοτικό Σημείωμα όπου αναφέρεται ότι, ενώ ο όσιος ήταν άμοιρος κατά κόσμον παιδείας-τελείωσε μόλις την Τρίτη τάξι Δημοτικού-, εν τούτοις αγαπούσε πολύ την πνευματική μελέτη και ανάγνωσι, είχε εξοικειωθή με την εκκλησιαστική και θεολογική γλώσσα και ο λόγος του είναι εμπειρικός, διακριτικός, πατερικός. Παρά την ανορθογραφία και τις ατέλειες στην σύνταξι, ο λόγος του είναι πυκνός και πλήρης νοημάτων. Είναι μάλιστα χαριτωμένος στις παρομοιώσεις και τα λογοπαίγνια, γλωσσοπλάστης και γλαφυρός ποιητής, ενώ χαίρεσαι και χαμογελάς να διαβάζης τις λανθασμένες λέξεις ή φράσεις, όπως «εξ ίσον», «διά μέσον», «ζλαντίζει» (θυμώνει), «μάσχα», «αρωτάς» ή «αρωτώντες», «είναι μαρτύριον διαρκή», «άνθη ευώδης», «αφήτε», «χαιμένος» κ.λπ.

Στο σώμα των επιστολών του Γέροντος, προτάσσεται η θαυμασία επιστολή του οσίου Πατρός μας Σωφρονίου του Εσσεξ σχετική με την γνωριμίαν του με τον Γέροντα. Η περιγραφή του ερημικού τόπου, της καλύβης, του προσώπου και της παρουσίας του Γ. Ιωσήφ, μας εισάγει με τον καλύτερο τρόπο στον πνευματικό κόσμο του.

Ακολουθούν οι επιστολές, οι κύριες και οι πέντε (5) στο παράρτημα, που αποτελούν το κύριο σώμα του βιβλίου. Στο κεφάλαιο «Οι επιστολές του Γέροντα και οι παραλήπτες τους» της Εισαγωγής βρίσκομε λεπτομέρειες για τους παραλήπτες, σε συγγενικά πρόσωπα 89 επιστολές (μοναχούς, μοναχές και λαϊκούς) και σε λοιπούς άλλες 43.

Σημειώνομε ότι σώζεται και δημοσιεύεται ως κύκνειο άσμα επιστολή προς τον όσιο πλέον, πολυαγαπητό του τέκνο, παπα-Εφραίμ Κατουνακιώτη, όπου τον αποκαλεί «σπλάγχνα μου, θεία και ιερά», και μιλώντας για την επισφαλή υγεία του (ο Γ. Ιωσήφ), του αποκαλύπτει, λίγους μήνες προ του θανάτου του, ότι «εγώ δεν νομίζω να γίνω καλά. Όσον και αν πολεμάνε η συνοδία, δεν κάνουν τίποτε· μόνον με αργοπορούν εις το να φύγω. Έχω φαρμακωθή. Το σώμα μου δεν θα αρέση εις τα σκουλήκια, θα μείνη άλιωτο. Δεν θα τους αρέση να το φάνε». Τον καθησυχάζει όμως: «Λοιπόν, μένε ήσυχος τώρα. Ακόμα δεν ήλθεν η ώρα». Εν συνεχεία μία άλλη επιστολή, πολύ μεγάλη σε έκτασι, δοκίμιο μοναχικής κλίμακος θα λέγαμε, «προς ανώνυμον μοναχόν», γραμμένη λίγο προ του 1949, η οποία αποτελείται από δώδεκα κεφάλαια γεμάτα από την πολυετή σοφία και εμπειρία του στην άσκησι, για την προσωπική πνευματική ζωή κάθε μοναχού ή και πιστού, λίαν ωφέλιμος για τους προσεκτι-

κούς αναγνώστες που θα θελήσουν να αντλήσουν διδάγματα για τον δικό τους αόρατο πόλεμο. Και μόνον η περίληψις των κεφαλαίων δείχνει πόσο ενδιαφέρουσα και πρακτική είναι η ανώνυμος αυτή επιστολή.

Η έκδοσις κατακλείεται με τα δέκα ποιήματα, καρπών του ανοίγματος της καρδιάς του οσίου προς τον Θεόν, ενός μονίμου θεικού έρωτος, μιάς γεύσεως της θείας μέθης, μιάς βοής της θείας ενεργείας της Αγάπης προς την πηγήν της Αγάπης, βιώματα που τα κοινοποιούσε με απλότητα στα πνευματικά του παιδιά.

Οι εντός αγκυλών [ ] τίτλοι είναι ενδεικτικοί του περιεχομένου των ποιημάτων και αντανακλούν την ποιότητα τους. Είναι οι εξής:

- α) Υποσχέσεις της Παναγίας προς τους Αγιορείτες.
- β) Περί της ενσάρκου Οικονομίας του Θεού Λόγου.
- γ) Εγκώμια εις την έρημον.
- δ) Περί της του κόσμου ματαιότητας.
- ε) Περί θανάτου.
- στ) Ερωτικά προς τον Ιησούν.
- ζ) Εις την Κυρίαν Θεοτόκον.
- η) Περί αγάπης.
- θ) Το όνομά μου.
- ι) Όταν άνοιξιν προσμένεις.

Δεν θεωρώ περιττόν να υπομνήσω και το χρο--νολόγιο σημαντικών γεγονότων στην έκδοσι, από την γέννησι του Γέροντος (2.11.1897) μέχρι την κοίμησί του (15.8.1959), έτη συναπτά 62, που δείχνει την πολυκύμαντη και πολύμοχθη ασκητική πορεία του.

Αυτά περίπου είναι, εξωτερικά, όπως είπε και ο άγιος Λεμεσού στην δική του παρουσίασι, η στάχωσις και το εντός αυτής σφραγισμένο πολύτιμο υλικό αυτού του βιβλίου.

Όλο το περιεχόμενο του βιβλίου, κυρίως όμως οι επιστολές του, εκτός από την ωφέλεια και ευφροσύνη που προσφέρουν στον διψασμένο αναγνώστη, παράλληλα φωτίζουν με τρόπο διαυγή την προσωπικότητα του εν αγίοις Πατρός ημών.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη στο:](#)

https://www.pemptousia.gr/vivliothiki/gerElisaios-ekdilosi_book/mobile/index.html.

Πηγή : www.pemptousia.gr/